

La batalla de les rotatives

Alguns esdeveniments recents, com l'entrada del Grupo Correo en 'Las Provincias' o l'aparició de 'Diario de Valencia', un incert projecte de María Consuelo Reyna, han somogut el món de la premsa a València. Altres grans grups preparen el desembarcament a Alacant.

Dimarts 26 de setembre, de matí, arribava als quioscos el primer número del *Diario de Valencia*, el nou projecte de María Consuelo Reyna. De vesprada, el consell d'administració de *Las Provincias* tanca un acord amb el Grup Correo mitjançant el qual els propietaris d'aproximadament un 30% de l'empresa editora d'aquest diari, María Consuelo Reyna entre ells, veneren la seua participació en aquest diari al poderós conglomerat de comunicació basc.

Dos esdeveniments somovien, en un sol dia, les aigües sempre agitades de la premsa de la ciutat de València. Algunes altres irrupcions mediàtiques poden afectar també Alacant i canviar la fesomia de la premsa arreu del País Valencià.

Fa un any, tenia lloc el terratrèmol que ha precipitat aquesta successió de fets. María Consuelo Reyna era destituïda del seu càrrec de directora de *Las Provincias* el 14 de

setembre de 1999. Començava a dinamitar-se, d'aquesta manera, l'estructura accionarial del diari, un dels pocs totalment familiars que quedava a l'estat espanyol. El fet és que les desavinences dins de la família venien de lluny, encara que van esclatar definitivament quan la major part del consell d'administració dels propietaris del rotatiu va decidir destituir María Consuelo Reyna, qui durant vint anys, primer com a sots-directora i després com a directora, havia exercit una influència cavernària decisiva sobre la societat valenciana. Molts opinadors qualificaren aquell fet com el final d'una transició que s'havia ajornat vint anys. *Las Provincias* era propietat dels germans Zarranz Doménech i els Reyna Doménech, les dues branques familiars descendents de qui va fundar el diari l'any 1866, Federico Doménech. Tota la família Zarranz s'aliava amb dos germans Reyna díscols per dur a

terme una operació de destronament que abans que fóra publicada per cap mitjà ja havia corregut com la pólvora per tots els cenacles valencians. *Las Provincias* encetava en aquell mateix moment un canvi prou visible de contingut i de disseny. A mitjan del darrer setembre, després d'una àmplia campanya publicitària ha presentat una nova maqueta i la pretensió de fer un diari més plural i tolerant. Els nous responsables del diari, alguns dels quals són antics treballadors del rotatiu recuperats durant l'últim any, han començat a desprendre's d'alguns dels llasts ideològics que des de fa uns anys havien començat a pesar com una llosa. L'exabrupte anticatalanista cada vegada venia menys. *Las Provincias* assolía l'any 1996 la seua màxima difusió, amb una venda de 59.400 exemplars diaris. L'any 1999, les vendes havien baixat a 52.300 exemplars. Ara, pocs dies després de la presentació oficial del nou rumb del diari, s'ha vist finalment acomplert

un rumor que corria per València des de fa anys, la irrupció del Grup Correo en el centenari mitjà valencià. La gestió continua, de moment, en mans de la part de la família que ha continuat dins del diari (els Zarranz i dos germans Reyna, José i María Jesús). Tanmateix, el conglomerat basc, un dels editors més importants de premsa local de l'estat espanyol, que és propietari de part de Tele 5 i de capçaleres com *Correo*, *El Diario Vasco*, *La Verdad* de Murcia, *Hoy* d'Extremadura o *Sur* de Màlaga, entrarà probablement, més aviat que tard, en la gestió del diari que més temps duu al carrer al País Valencià.

Tots degans. Però aquest no és l'únic dels reptes a què s'han d'enfrontar els propietaris de *Las Provincias*. Un nou producte aspira també a obtenir el títol de diari degà amb la recuperació de la capçalera més antiga del País Valencià, *Diario de Valencia* (1790), que durant part de la transició (1980-1981) va enarborar la bandera del progressisme valencià i que ara renaix a les antípodes, amb el comandament de María Consuelo Reyna i el seu controvertit marit, Jesús Sánchez Carrascosa, com a director. I reviscola publicitant la ideologia que tants rèdits va donar a María Consuelo Reyna durant molt de temps. Aquest tàndem ha aconseguit aportacions d'alguns capitalistes pròxims al PP, com ara l'empresari metal·lúrgic Francisco Segura, l'arquitecte Enrique Roig i també un empresari murcià vinculat a d'altres projectes de comunicació (vegeu EL TEMPS, núm. 836). De totes maneres, l'estructura econòmica d'aquest rotatiu és, si més no, peculiar. L'empresa editora, *Diario de Valencia, SL*, té un capital social de tan sols 7 milions de pessetes i Sánchez Carrascosa apareix com a únic propietari.

El futur del *Diario de Valencia* és més aviat fosc. Sánchez Carrascosa, que ha dissenyat el funcionament d'aquest nou projecte, ha intentat diverses vegades con-

**El Grup Zeta
construeix una
planta d'impressió
a Biar (Alcoià) i té
previst obrir un
nou diari a Alacant
l'any que ve.**

solidar mitjans de comunicació a València, com la cartellera *La mejor guía de Valencia*, el *Mini Diario gratuito* o la revista *Shopping*. El fracàs ha estat la constant de les aventures empresarials d'un home que ha viscut a l'ombra del poder, primer de Vicent González Lizondo a l'Ajuntament de València i després d'Eduardo Zaplana, per al qual ha treballat en diverses ocasions. A pesar d'aquest full de serveis, el seu nou diari no compta amb el beneplàcit de la Generalitat Valenciana i *Las Provincias* ja li ha declarat la primera batalla. Un famós personatge del programa de Canal 9 *Tómbola* va fer publicitat indirecta de *Diario de Valencia*, fet que va aprofitar *Las Provincias* per iniciar una forta campanya contra aquest espai de

televisió. Aquests no són els únics enemics del diari de Jesús Sánchez Carrascosa i María Consuelo Reyna. Juntament amb el seu rotatiu es distribueix tot un altre diari, el suplement esportiu *Diario del Valencia*, amb el qual pretenen furar lectors a l'única publicació valenciana diària dedicada exclusivament a l'esport, *Superdeporte*. Molts enemics per a una escola de periodisme amb un tipus de públic minvant. Pot esdevenir l'última alenada de la caverna.

Alacant, també. A la capital de les comarques del sud del País Valencià també poden irrompre nous mitjans, ja que el Grup Zeta, editor d'*El Periódico de Catalunya* i un grapat de capçaleres més, com el diari *Mediterráneo* de Castelló o *Ciudad de Alcoy* (Alcoià), construeix a hores d'ara una planta d'impressió a Biar (Alcoià) i té previst obrir l'any 2001 un nou diari a Alacant. El Grup Zeta ha contactat ja amb alguns periodistes de la ciutat per començar a configurar la seua redacció. També *Las Provincias* estudia saltar la barrera de les comarques pròximes a València i expandir-se per la resta del País Valencià. D'aquesta manera, es podria trencar el monopoli que en la pràctica té a Alacant *Información*, una publicació del Grup Moll, empresa propietària també del diari de València i Castelló *Levante-EMV*. L'únic competidor d'*Información* és *La Verdad* de Múrcia, del Grup Correo, que té una edició a Alacant pràcticament en fallida. L'últim intent de construir una alternativa al producte del Grup Moll va ser l'eixida al mercat de *La Prensa*, un diari dissenyat des de la Generalitat Valenciana que va fracassar estrepitosament i va pegar un mos considerable a les arques de l'administració valenciana. Un naufragi que potser prevén els responsables del Partit Popular valencià d'embarcar-se en noves aventures de dubtosa solvència empresarial.

María Consuelo Reyna, ex-directora de 'Las Provincias', torna amb 'Diario de Valencia'. L'estructura econòmica d'aquest rotatiu és ben peculiar. L'empresa editora, *Diario de Valencia SL*, té un capital social de tan sols 7 milions, i el seu marit, Jesús Sánchez Carrascosa, apareix com a únic propietari.

Miquel Calvet